

Det vil heraf ſees, at Dødeligheden imellem Livrenteanſtaltens Interesſenter i de fleſte Aldersclaffer har været mindre, men i adſkillige andre Aldersclaffer kjendeligt større end i Landets Befolkning, taget ſom en Heelhed. Herefter maa man formode, at om end nogle Underſøgelſer tyde hen paa, at der gives viſſe Kredſe i de lavere Samfundſclaffer, i hvilke der herſker ſtor Dødelighed, er dette dog ingenlunde beviſt med Henſyn til diſſe i Almindelighed, og navnlig er der ikke Grund til at antage, at de Perſoner af Almuen, ſom viſe den Forſynlighed, at de ville berøve fig en Deel af deres møifommeligt erhvervede Forjæneſte for at ſørge for deres Efterladte, ſkulde have nogen mindre Levandſynlighed end Eigefindede i de heldigere ſtillede Samfundſclaffer.

Der hør alſaa ikke efter de indtil nærværende Tid indrundne Erfaringer opſtilles nogen ſæregen Dødelighedſtavle for dem, der fortrinſviſt gjøre ſmaa Indſkud, ſaa meget mere ſom der ved de herværende Anſtalter hidtil med Føie er viſt ſtor Barsomhed i denne Henſeende. Anſtalterne have kun havt en Dødelighedſtavle for Mænd og en for Qvinder, uagtet der imellem de i Anſtalterne forſikrede Mænd og Qvinder ganſke ſikkert kan paavies Claffe-forſkjelligheder, ſ. Ex. efter Næringsveie eller Opholdsſted, der med større Sandſynlighed betinge en Forſkjel i Dødeligheden, end den her omhandlede. Er en ſaadan Forſkjel beviſt, og har man tillige fundet en paalidelig Maaleſtof for Forſkjellens Størrelſe, da hør en Adſkillelſe finde Sted, men indtil da er det reſſærdigt og rigtigſt at lade de Forſkjelligheder, ſom maatte være tilſtede, udjævne fig ſelv.

Da der ſelvfølgetlig ikke kan være nogen Forſkjel paa den Rente, der indvindes af Capitalerne, efterſom diſſe ere frembragte ved ſmaa Indſkud eller ved ſtore, er der kun eet Henſyn, ſom kunde tale for at anvende andre

Tarifer ved en Anſtalt, med fortrinſviſt ſmaa Indſkud end ved en med større, nemlig Henſynet til Beſtyrelſesomkoſtningerne. Det er ubeftrideligt, at Driftsudgifterne ſtige, ikke efter Forſikkringernes Størrelſe, men efter deres Antal, og foretages der alſaa en Forandring, hvorved Antallet af Forſikringer betydeligt forøges, medens Gjennemſnitſbeløbet af Forſikringerne kjendeligt formindſkes, da vil man ikke kunne beſtride Adminiſtrationen med de ſamme Procent af Indbetalingsſummerne ſom under de tidligere Forhold. Paa den anden Side maa det erindres, at Driftsudgifterne ved en Anſtalt, ſom ovenfor bemærket, ingenlunde ſtige i ſamme Forhold ſom Indtægterne. Har Anſtalten forſt naaet et viſt Omfang, vil den kunne udvide fig uden derfor nødvendigt at maatte forlange ligesaa høie Procenter af fremtidige Interesſenter ſom af de hidtilværende. Som Følge deraf ville de beſtaaende Anſtalter, der allerede have naaet til en omfattende Virſomhed, kunne udvide denne og ſamtidigt moderere den Driftsafgift, der udredes af Interesſenterne, hvilket kan ſee paa den Maade, at man, uagtet Gjennemſnitſbeløbet af Forſikringerne maa antages at ville blive mindre, dog ikke forlanger flere Procent i Driftstillæg end der hidtil har viſt fig at være tilſtrækkeligt. Endvidere bemærkes, at de mange ſmaa Forſikringer have et afgjort Fortrin for de færre større, nemlig at Anſtaltens Miſico ved dem er langt mindre, idet de tilfældige Afvigelſer fra Dødelighedsberegningen, ſom altid indtræde, have en forholdsviſt langt større Betydning for Anſtalternes Egevægt ved de ſtore Forſikringer end ved de ſmaa; ſom Følge heraf kan det Tilſkud, der beregnes til Sikkerhed mod tilfældige Tab være forholdsviſt mindre, naar Indſkudsbeløbene ere mindre. Føier man hertil, at Anſtalterne hidtil have beregnet fig forholdsviſt ligeflore Driftstillæg af Forſikringer paa 100 Rbd. og paa 10,000 Rbd., ſaavelſom af Overlevelſerenter paa 5 Rbd. og paa 1,000 Rbd. aarlig, uden at Noget, ſaavidt bekjendt, har fundet dette uretferdigt eller urigtigt, vilde det ikke kunne anbefales ved Anſtalternes Udvidelſe at følge en anden Fremgangsmaade, og der vil alſaa heller ikke i denne Henſeende være Noget tilhinder for at udvide de beſtaaende Anſtalter

Levende, efter de 5 Folketællinger 1840, 45, 50, 55 og 60, ind i Middeltallet af de Døde i 20 Aar 1840—59. Dødeligheden for Anſtalterne er beregnet ved for de ſamme Aldersclaffer at dividere Antallet af de frivillige Interesſenter, ſom have gennemlevet et til Aldersclaffen hørende Livsaar, ind i Antallet af dem, ſom ere døde i et ſaadant Aar.